

Miljøministeriet
Kystdirektoratet

Miljøministeriet
Miljøstyrelsen

Miljøministeriet
Naturstyrelsen

Vejdirektoratet

Plan- og
Landdistriktsstyrelsen

Dato

17.06.24

Sagsnr.

2023 - 6345

Doknr.

186323

Sagsbehandler.

Hanber/ufras

Vejledningsnotat om autocampere

1. INDLEDNING	3
2. CENTRALE BEGREBER OG REGLER	5
3. RAMMER FOR AUTOCAMPERING.....	8
3.1. Campingpladser	8
3.1.1. Generelt om campingpladser	8
3.1.2. Ændring af eksisterende campingpladser	9
3.1.3. Kommunens tilsyn med camping.....	9
3.1.4. Øvrig relevant lovgivning.....	10
3.2. Lystbådehavne	11
3.2.1. Campingreglementet	11
3.2.2. Øvrig relevant lovgivning.....	12
3.3. Bondegårdscampering	12
3.3.1. Undtaget fra campingreglementets regler	12
3.3.2. Øvrig relevant lovgivning.....	13
3.4. Ophold på parkeringsarealer og veje	13
3.4.1. Færdselslovens regler om parkering.....	13
3.4.2. Fastsættelse af lokale parkeringsbestemmelser	13
3.4.3. Vejlovgivningens bestemmelser om særlig råden over vejareal på offentlige veje og privat fællesveje i byer og bymæssigt område.....	15
3.4.4. Øvrig relevant lovgivning.....	15
3.5. Ophold på grønne arealer, f.eks. strande, i skove og parker samt ved museer, naturcentre o. lign. og på naturområder	16
3.5.1 Mark- og vejfredsloven m.v.	16

3.5.2. Øvrig relevant lovgivning.....	17
4. PLANLÆGNING FOR AREALER TIL AUTOCAMPERE	18
4.1. Planlovens regler om planlægning for arealer til autocampere m.v.	18
5. INFORMATION TIL AUTOCAMPERE.....	20

1. Indledning

Under en høring om campingerhvervet, der afholdtes i Folketingets ”Udvalg for Landdistrikter og Øer” den 13. september 2023, omtalte flere interessenter uklarhed om de gældende regler og rammer for autocampere parkering, ophold og camping rundt om i landet. Den daværende minister for landdistrikter nedsatte derfor efterfølgende en tværministeriel arbejdsgruppe, som fik til opgave at se nærmere på og evt. opdatere og uddybe det eksisterende vejledningsnotat fra 2021 om autocampere færdsel, parkering og camping.

Arbejdsgruppens drøftelser er resulteret i denne opdatering af det eksisterende vejledningsnotat fra 2021, som er udarbejdet i samarbejde mellem de relevante ressortmyndigheder. Arbejdsgruppen har således bestået af Plan- og Landdistriktsstyrelsen, Kystdirektoratet, Miljøstyrelsen, Naturstyrelsen, Vejdirektoratet, Erhvervsministeriets Departement og By-, Land- og Kirkeministeriets Departement.

Muligheder for camping

Sommerhusloven¹ har bl.a. til formål at medvirke til at tilvejebringe alternativer til den traditionelle sommerhusbebyggelse langs landets kyster² – herunder campingpladser. Campingreglementet³, der har hjemmel i sommerhusloven, regulerer området nærmere. Hovedformålet med campingreglementet er at sikre, at campingpladserne har en tilfredsstillende standard og ikke udvikler sig til sommerhuslignende områder eller til helårsbeboelse samt at skabe gode rammebetingelser for camping-erhvervet under hensyn til de planlægningsmæssige og natur- og landskabsmæssige interesser.⁴

Autocamperturismen som ferieform bliver stadig mere udbredt både i Danmark og i resten af Europa. Siden 2019 er antallet af autocampere indregistreret i Danmark steget med 16,1% og ifølge tal fra VisitDenmark var antallet af autocamperovernatninger i Danmark 2,3 mio. i 2022, hvoraf langt størstedelen var udenlandske gæster. Stigningen i autocamperturismen kan ses som en del af en større international tendens, hvor flere og flere turister og borgere vælger naturnære oplevelser og overnatningsformer til.

Autocampere kan på linje med andre campingenheder som telte og campingvogne benytte eksisterende campingpladser. Autocampernes indretning muliggør imidlertid, at de også kan danne ramme for ophold med overnatning på mange andre arealer end på campingpladser, hvilket flere brugere af autocampere benytter sig af.

Det indebærer, at autocamping også bevæger sig uden for rammerne af campingreglementet og over i flere andre regelområder, der regulerer ophold mv. på andre arealer end campingpladser, lige fra strande og skove til parkeringspladser og lystbådehavne samt andre både offentligt og privatejede områder.

I forhold til, hvilke regler og rammer der gælder for autocampere ophold, er det afgørende, hvilken type areal autocampere har taget ophold på. Notatet er derfor inddelt efter netop opholdsarealet. Det medfører nogle gentagelser i de enkelte afsnit, men det vurderes at skabe en lettere indgang i notatet til de regler, kommuner og andre har behov for at vide mere om i de konkrete situationer.

Notatet har til formål at give et overblik over de regler og rammer, der er relevante i forhold til kortere- eller længerevarende ophold med autocampere på forskellige arealer. Notatet er således til-

¹ Lovbekendtgørelse nr. 400 af 12. april 2024: Bekendtgørelse af sommerhusloven
² ft.dk/samling/20222/lovforslag/L35/bilag/1/2659568/index.htm

³ Bekendtgørelse nr. 319 af 28. marts 2019 om tilladelse til udlejning af arealer til camping og om indretning og benyttelse af campingpladser med senere ændringer.

⁴ Campingvejledningen afsnit 1.1.

tænkt som vejledning målrettet kommunernes overvejelser og planlægning i forhold til autocampering og til brug for organisationer for autocampere. Kapitel 5 er er en kort opsummering af det samlede notat målrettet til autocampister o.l.

2. Centrale begreber og regler

De væsentligste begreber, der anvendes på området:

Autocamper: En autocamper er en campingbil indrettet til beboelse, jf. køretøjsart i bekendtgørelse om detailforskrifter. Det gælder biler med en totalvægt på såvel over som under 3500 kg.

Campingpladser: Arealer, som erhvervsmæssigt eller for et længere tidsrum end seks uger årligt udlejes eller fremlejes til dag- og natophold i campingenheder. En campingplads forudsætter kommunens tilladelse til udlejning eller fremleje (campingtilladelse).

Campingenheder: Telte, campingvogne eller andre transportable konstruktioner, f.eks. campingbiler o.l., herunder autocampere samt campinghytter, herunder campingværelser og trætophytter.

Autocamperplads/stellplads: Er ikke defineret i hverken campingreglementet, færdselsloven eller vejlovgivningen. Begreberne dækker i praksis over en blanding mellem en parkeringsplads og en campingplads, hvor de fysiske rammer kan minde om en parkeringsplads, serviceydelserne er begrænsede, og hvor autocampere bl.a. overnatter, og hvor grundejer kan tage betaling for overnatning.

En autocamperplads/stellplads vil være omfattet af campingreglementets regler, hvis den reelt set benyttes som en campingplads og opfylder definitionen på en sådan. I dette notat anvendes begrebet autocamperplads.

Vej: En vej er i færdselsloven defineret som en vej, gade, cykelsti, fortov, plads, bro, tunnel, passage, sti eller lignende, hvad enten den er offentlig eller privat.

Offentlige veje: Efter vejloven defineres offentlige veje som veje, gader, broer og pladser, der er åbne for almindelig færdsel, og som administreres af stat eller kommune efter vejloven. De offentlige veje inddeles i statsveje og kommuneveje. Vejdirektoratet henholdsvis kommunerne er myndighed på området.

Private fællesveje: Efter privatvejsloven defineres disse som veje, gader, broer eller pladser, der ikke er offentlige veje, og som fungerer som færdselsareal for en anden ejendom end den ejendom, som færdselsarealet ligger på, når ejendommene ikke har samme ejer. Disse veje inddeles efter byreglerne (i byzone, sommerhusområder og i Københavns Kommune) og landreglerne (i landzone). Kommunalbestyrelsen kan bestemme, at byreglerne skal finde anvendelse i afgrænsede områder i landzone, når disse områder har bymæssig karakter eller er planlagt hertil. Kommunerne er myndighed på området, men med indskrænkede myndighedsrammer for private fællesveje på landet.

(Rent) Private veje: Alle andre veje end offentlige og private fællesveje. Det er uden betydning for vejens vejretlige status af rent privat vej om selve den ejendom, hvorpå vejen ligger, ejes af staten, kommunen eller en anden offentlig myndighed.

I den centrale vej- og stifortegnelse (se [Den centrale vej- og stifortegnelse \(CVF\) \(vejdirektoratet.dk\)](#)) findes der oplysninger om alle danske offentlige veje samt i et vist omfang øvrige vejes og stiers vejretlige status.

Parkering: Parkering er i færdselsloven⁵ (i en kort version) defineret som enhver hensætning af et køretøj med eller uden fører. Parkering kan foregå på kørebanen langs med kantstenen, på en parkeringsplads, på en rasteplads, på et havneareal, på en strand m.v.

⁵ Læs den fulde version af definitionen på parkering i færdselslovens § 2, nr. 18.

Raste: Rastepladser kendes fra motorveje mv., hvor man i henhold til skiltning kan parkere og hvile for at kunne køre sikkert videre. Raste er derimod ikke reguleret i hverken campingreglementet, færdselsloven eller vejlovgivningen. I relation til de nævnte regler har raste derfor heller ikke betydning for, om opholdet i autocampere skal vurderes som en parkering eller en camping, og hvilke regler opholdet er omfattet af. Raste berøres derfor ikke yderligere i dette vejledningsnotat.

Centrale love, bekendtgørelser og vejledninger, der regulerer området:

Campingreglementet: Bekendtgørelse nr. 319 af 28. marts 2019 med senere ændringer udstedt med hjemmel i sommerhusloven⁶. Reglementet gælder for campingpladser. Kommunen er myndighed for afgørelser efter campingreglementet. Planklagenævnet er klagemyndighed.

Campingvejledningen: Vejledning nr. 9426 af 02. juli 2020. Vejledningen uddyber campingreglementets regler.

Planloven: Lovbekendtgørelse nr. 223 af 1. marts 2024, der bl.a. regulerer arealanvendelse, regler for kommunernes planlægning samt indeholder bestemmelser om landzoneadministration.

Mark- og vejfredsloven: Lovbekendtgørelse nr. 812 af 13. juni 2023. Mark- og vejfredsloven indeholder dansk rets hovedregel om færdsel på fremmed ejendom. Ifølge bestemmelsen i § 17 er det ikke tilladt at færdes på *anden mands grund*, med mindre man har fået lov af ejeren eller på anden måde, f.eks. en lov eller deklARATION.

Omvendt må man færdes på *anden mands vej eller sti*, med mindre det er gjort forbudt, f.eks. gennem lov, bekendtgørelse eller skiltning.

Naturbeskyttelsesloven: Lovbekendtgørelse nr. 1392 af 4. oktober 2022 sætter rammen for, hvordan man må benytte sin ejendom på en måde, så naturen beskyttes, og borgerne sikres adgang til naturen. Blandt bestemmelserne kan nævnes:

Adgangsreglerne: Naturbeskyttelseslovens kapitel 4 samt adgangsbekendtgørelsen nr. 852 af 27. juni 2016 om offentlighedens adgang til at færdes i naturen giver borgerne ret til adgang til visse naturområder (strande, skove, udyrkede arealer og klitfredede arealer). Reglerne fastsætter, hvad en ejer skal tåle på disse arealer. Reglerne giver ikke adgang til at anvende motorkøretøjer de pågældende steder – det kræver ejers tilladelse.

Man må til gengæld på veje og stier i det åbne land – dvs. veje og stier uden for skove og bymæssige og tæt bebyggede sommerhusområder - færdes med motorkøretøjer, hvor vejen/stien er egnet til motorkørsel, og det ikke er gjort forbudt. Myndigheder eller vejejer kan f.eks. have reguleret motorkørsel på offentlige veje hhv. private veje.

Strandbeskyttelseslinje og klitfredning: Naturbeskyttelseslovens bestemmelser om strandbeskyttelse eller klitfredning gælder på de fleste kystnære arealer, hvor der ikke må foretages ændringer af tilstanden. Kystdirektoratet er myndighed for bestemmelserne og kan dispensere fra forbuddet i særlige tilfælde. Læs mere herom på kyst.dk. Miljø- og Fødevarerklagenævnet er klagemyndighed.

Færdselsloven: Lovbekendtgørelse nr. 168 af 14. februar 2023, som ændret ved lov nr. 491 af 15. maj 2023 og lov nr. 1570 af 12. december 2023. Særligt relevante er de almindelige standsnings- og parkeringsregler i §§ 28-29, samt § 92, stk. 1, som omhandler vejmyndighedens adgang til at træffe færdselsmæssige bestemmelser, herunder om parkering.

Vejloven: Lov om offentlige veje m.v., lovbekendtgørelse nr. 435 af 24. april 2024. Særligt § 80 om råden over vejarealet.

Privatvejsloven: Lov om private fællesveje, lovbekendtgørelse nr. 422 af 25. april 2023, som ændret ved § 38 i lov nr. 679 af 3. juni 2023 og § 1 i lov nr. 1568 af 12. december 2023. Særligt § 57, stk. 1-2, som omhandler vejmyndighedens og grundejernes adgang til at træffe færdselsmæssige bestemmelser, herunder om parkering.

3. Rammer for autocampering

3.1. Campingpladser

3.1.1. Generelt om campingpladser

Efter de gældende regler vil ejeren eller brugeren (typisk en forpagter) af en autocamperplads, jf. beskrivelsen nedenfor, skulle have en campingtilladelse, hvis arealet erhvervsmæssigt eller for et længere tidsrum end seks uger årligt udlejes eller fremlejes til campering.⁷

Udgangspunktet er, at campering foregår på campingpladser i overensstemmelse med campingreglementets regler.⁸ Her kan autocampere campere på linje med andre campingbiler, campingvogne m.v.

Kommunen kan meddele campingtilladelse til en campingplads, hvis pladsen har en kapacitet på mindst 100 campingenheder.⁹ Sådanne campingpladser vil kunne indrettes alene eller fortrinsvis til autocampere i overensstemmelse med campingreglementets regler.

Der kan i de enkelte kommuner være et behov for, at mindre campingpladser imødekommer efterspørgslen fra bl.a. autocampister.

Kommuner har mulighed for at meddele tilladelse til campingpladser med færre end 100 enhedspladser, hvis campingpladsen var i lovligt drift den 6. februar 2000, hvis campingpladsen ligger på små øer, eller hvis der foreligger *ganske særlige omstændigheder*, der gør det ubetænkeligt at tillade en mindre kapacitet.

Ganske særlige omstændigheder kan ifølge campingvejledningen f.eks. være, at campingpladsen ligger i tilknytning til en lystbådehavn eller til et vandrerhjem, hvor de eksisterende faciliteter som toiletter og bad kan udnyttes. Sådanne mindre campingpladser vil f.eks. kunne indrettes alene eller fortrinsvis til autocampere i overensstemmelse med campingreglementets regler.

Ganske særlige omstændigheder kan også være mindre campingpladser inde i landet i visse områder, hvor der ikke er basis for en stor campingplads (med minimum 100 enheder). Ved meddelelse af tilladelse forudsættes det, at det kan sandsynliggøres, at der er tale om helt særlige omstændigheder, der kan begrunde, at det i den konkrete sag er ubetænkeligt at tillade en mindre kapacitet end 100 enheder i netop det område af kommunen, og dels at der ikke herved sker en spredning af små campingpladser i det åbne land.

Autocamperpladser

De seneste år er der – i lighed med eksempelvis i Tyskland – blevet etableret såkaldte stellpladser rundt om i Danmark. En stellplads er i relation til dette notats anvendelsesområde ofte karakteriseret ved at være et areal, hvor autocampere eventuelt mod betaling kan parkere eller campere med overnatning. Som anført under afsnit 2 anvendes betegnelsen *autocamperpladser* i dette notat. De fysiske rammer kan minde om en parkeringsplads, og serviceydelserne er begrænsede i forhold til en typisk campingplads.

⁷ Folketingstidende A, folketingsåret 1971-72, spalte 1963: Formålet med at lade arealer, der udlejes for et længere tidsrum end seks uger årligt uanset om det har en erhvervsmæssig karakter omfattes af tilladelseskravet, er at give de planlæggende myndigheder kontrol med arealers anvendelse til campering, og sikre at myndighederne får et samlet overblik over campingpladsernes antal og beliggenhed og derigennem over behovet for at sikre yderligere arealer til dette formål.

⁸ Visse former for campering er undtaget fra campingreglementets regler. Disse fremgår af § 1, stk. 10 og omhandler spejderlejre, primitive overnatningssteder i sheltere, bondegårdsferie og festivals.

⁹ Reglen har ifølge campingvejledningen til formål at forhindre en mere tilfældig spredning af små campingpladser rundt omkring i landskabet, idet en sådan udvikling harmonerer dårligt med sommerhuslovens intentioner om at søge udlejningen af rekreative arealer begrænset for at undgå, at presset på det åbne land forøges i utilsigtet grad.

Autocamperpladser er ikke særskilt reguleret i Danmark eller defineret i campingreglementet eller anden lovgivning og vil være omfattet af campingreglementets regler, hvis pladsen reelt set benyttes som en campingplads og opfylder definitionen på en sådan¹⁰.

Efter de gældende regler vil ejeren/bruger af en autocamperplads således skulle have campingtilladelse, hvis arealet erhvervsmæssigt eller for et længere tidsrum end seks uger årligt udlejes eller fremlejes til camping.

Kommunen er tilladelses- og tilsynsmyndighed. Planklagenævnet er klagemyndighed.

3.1.2. Ændring af eksisterende campingpladser

Inden for campingreglementets regler er der gode muligheder for, at eksisterende campingpladser kan indrettes, så der er plads til flere autocampere end i dag.

En campingpladsejer/-forpagter har f.eks. mulighed for at søge kommunen om en ændring af en eksisterende campingtilladelse, hvis dele af pladsens indretning ønskes målrettet autocampernes behov på en måde, der ikke kan rummes inden for den eksisterende tilladelse. Det kan f.eks. være en ændret indretning, der tager højde for, at flere enhedspladser i størrelse og underlag skal tilpasses autocampere, der ofte er større og tungere end biler og visse campingvogne.

En campingpladsejer/-forpagter har også mulighed for at ansøge kommunen om en udvidelse af et eksisterende campingareal, sådan at udvidelsen indrettes særskilt til autocampere ophold i udkanten af selve campingpladsen. Autocampere vil herved let kunne ankomme og forlade campingpladsen, og de tilgængelige services vil kunne målrettes autocampere herunder f.eks. drikkevandsfaciliteter og spildevandstømning.

Det er kommunen, der på baggrund af en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde tager stilling til, om en ansøgning kan imødekommes efter campingreglementets regler.

Anden relevant lovgivning i relation til campingpladser skal også være opfyldt, jf. afsnit 3.1.4 nedenfor.

3.1.3. Kommunens tilsyn med camping

Hvis kommunen bliver opmærksom på et areal, herunder en autocamperplads, der udlejes til camping uden en påkrævet tilladelse efter campingreglementet, har kommunen pligt til at søge det ulovlige forhold lovliggjort, medmindre der er tale om forhold af ganske underordnet betydning.¹¹

En retlig lovliggørelse i form af udlejningstilladelse meddelt af kommunen efter campingreglementet vil som udgangspunkt forudsætte en ansøgning fra en ejer eller forpagter af arealet, der ønsker at drive arealet som en campingplads. En tilladelse vil også forudsætte, at campingreglementets ufravigelige krav som f.eks. afstand mellem campingenheder, brandslukningsudstyr, informationsmaterialer og registrering af campingenheder overholdes.

En fysisk lovliggørelse kan ske ved, at kommunen påbyder ejer eller forpagter af arealet at ophøre med at udleje eller fremleje et areal til camping.

¹⁰ VisitDenmark beskriver autocamperpladser/stellpladser i et notat sendt fra EM til arbejdsgruppen for autocampere, således: "Selvom begrebet ikke findes i reguleringsmæssig forstand i Danmark, dækker det i praksis over en blanding mellem en parkeringsplads og en campingplads, hvor de fysiske rammer kan minde om en parkeringsplads, serviceydelse begrænsede, men hvor det er tilladt at campere, og hvor grundejer kan tage betaling for overnatning., jf. Dansk Kyst- og Naturturisme: Idékatalog - Autocampere på lystbådehavne, 2022"

¹¹ Læs mere i campingvejledningens afsnit 16 om kommunens tilsynspligt.

Påbud om overtrædelse af campingreglementet for manglende tilladelse til at drive campingplads på stedet skal rettes mod ejer eller forpagter af arealet.¹²

Som tilsynsmyndighed efter campingreglementet er det kommunen, der vurderer, om udlejningen af - og aktiviteten på arealet er omfattet af campingreglementets regler. Det vil afhænge af en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde, hvor der blandt andet kan lægges vægt på en samlet vurdering af forholdene, herunder om der betales for opholdet og længden af opholdet.

3.1.4. Øvrig relevant lovgivning

Planloven

Eksisterende campingpladser vil ofte være omfattet af kommuneplanens rammer og en lokalplan, og mulighed for autocampering vil i sådanne tilfælde som udgangspunkt ikke forudsætte ny planlægning af kommunen eller ny landzonetilladelse.

Se nærmere om forholdet til planloven i afsnit 4 nedenfor.

Naturbeskyttelsesloven, EU's naturbeskyttelsesdirektiver, skovloven m.v.

Etablering af nye campingpladser kan også kræve tilladelse efter anden lovgivning. F.eks. skal en udvidelse eller ændring af eksisterende campingpladser ske i respekt for naturbeskyttelseslovens regler, herunder, beskyttelse af naturtyper som f.eks. § 3-natur, beskyttelseslinjer, fredninger mv.

Andre eksempler på regler, der kan være relevante i konkrete sager er miljømålsloven, EU's naturbeskyttelsesregler (Natura 2000, fuglebeskyttelsesdirektiv m.fl.), skovloven og museumsloven.

Det fremgår af de pågældende love, hvem der er henholdsvis førsteinstans og klagemyndighed.

Anlæggelse af en ny camping- eller autocamperplads eller udvidelse af en eksisterende campingplads forudsætter Kystdirektoratets dispensation, hvis de arealer, der inddrages, er omfattet af strandbeskyttelseslinje eller klitfredning, jf. naturbeskyttelsesloven. Det samme gælder, hvis der foretages ny-anlæg på eksisterende pladser, f.eks. hvis der opsættes ladestandere, opsættes affaldsbeholdere, brandslukningsudstyr, opslagstavler, ændres belægning eller plantes afskærmende hække. Det forudsætter ikke Kystdirektoratets dispensation at reservere et areal på en eksisterende parkerings- eller campingplads til autocampere, når dette sker ved almindelig skiltning¹³. Det kan dog kræve Kystdirektoratets dispensation, hvis det samlede antal enheder på pladsen derved øges.

For eksisterende campingpladser i beskyttelseszonen fra 0-100 meter er dispensationspraksis restriktiv, og der kan normalt kun dispenseres i særlige tilfælde, hvor dispensationen vil være uden konsekvenser for den fremtidige administration af beskyttelseslinjen.

Campingpladser i den udvidede beskyttelseszone (100-300 meter) på mindre end 75 enheder får normalt ikke dispensation til kapacitetsudvidelser og kun i særlige tilfælde til nybyggeri eller nye faste anlæg med undtagelse af bygningsmæssige tilpasninger for opretholdelse af den aktuelle brancheklassifikation.

For campingpladser der havde mere end 75 enheder i 1994, da den udvidede beskyttelseszone fra (100-300 meter) blev indført ved lov, vil ofte kunne få dispensation inden for den udvidede zone til nybyggeri m.v., som er nødvendig for, at virksomheden kan tilpasse sig den sædvanlige udvikling.

¹² "Udgangspunktet er, at parkeringspladser ikke er omfattet af campingpladsbegrebet. Hvis ophold eller overnatning får karakter af et campingophold, kan der efter omstændighederne være tale om en overtrædelse af § 2, stk. 1, nr. 1.", jfr. campingvejledningens afsnit 2.

¹³ Som oftest er "almindelig skiltning" en skiltning, der følger vejafmærkningsbekendtgørelsen, men kan f.eks. også være et hjemmelavet skilt på en campingplads.

Der vil også kunne dispenseres til en øget kapacitet, hvis den arealmæssige udvidelse i videst muligt omfang foretages landværts i pladsens eksisterende bredde og ikke står i et urimeligt forhold til hverken kapaciteten for den eksisterende campingplads eller størrelsen af de allerede afholdte investeringer i virksomheden. Udvidelsen må ikke stride afgørende imod hensynet til landskab og naturbeskyttelse.

Kystdirektoratet er tilsynsmyndighed for bestemmelserne om strandbeskyttelseslinjen og klitfredningen og kan dispensere fra forbuddet mod ændringer i tilstanden af de beskyttede arealer. Miljø- og Fødevareklagenævnet er klagemyndighed.

3.2. Lystbådehavne

3.2.1. Campingreglementet

Autocampere kan campere på en lystbådehavns areal, hvis kommunen har meddelt en udlejningstilladelse i henhold til campingreglementet til ejer eller forpagter af arealet.

Der kan meddeles tilladelse til en mindre kapacitet end 100 campingenheder, hvis der foreligger ganske særlige omstændigheder, der gør det ubetænkeligt at tillade¹⁴. Ifølge campingvejledningen kan ganske særlige omstændigheder f.eks. være, hvis campingpladsen ligger i tilknytning til en lystbådehavn, hvor de eksisterende faciliteter som toiletter og bad kan udnyttes.

En kommune har således mulighed for – på baggrund af en ansøgning herom - at meddele tilladelse til en mindre campingplads i tilknytning til lystbådehavn i henhold til campingreglementets regler.

Kommunen er tilladelses- og tilsynsmyndighed. Planklagenævnet er klagemyndighed.

Det er en forudsætning, at anden relevant lovgivning i relation til campingpladsen også er opfyldt, jf. afsnit 3.3.2 nedenfor.

Campingplads eller parkeringsareal

Hvis der i en konkret sag opstår tvivl om, hvorvidt et areal ved en lystbådehavn er en campingplads eller et parkeringsareal, skal kommunen som tilsynsmyndighed efter campingreglementet tage stilling til arealets reelle anvendelse, og dermed hvilke regler det er underlagt.

Planklagenævnet har i en konkret sag afgjort, at et areal i tilknytning til en lystbådehavn var en parkeringsplads og lagde blandt andet vægt på, at der ikke var betaling for ophold på arealet. At der var betaling for benyttelse af lystbådehavns faciliteter førte i den konkrete sag ikke til et andet resultat.¹⁵

Ved ophold på parkeringsarealer og veje er autocampere omfattet af regler herfor, se mere i afsnit 3.4 nedenfor. Hvis kommunen vurderer, at der reelt er tale om en campingplads, der drives uden en campingtilladelse, har kommunen som tilsynsmyndighed pligt til at søge det ulovlige forhold lovliggjort i henhold til campingreglementets regler, se afsnit 3.1.3 ovenfor.

¹⁴ Jf. § 2, stk. 2, nr. 3 i campingreglementet.

¹⁵ Sag 20/14110, [Afgørelse | Planklagenævnet \(naevneneshus.dk\)](#) – I den konkrete sag fastslog nævnet, at der var tale om en parkeringsplads og lagde bl.a. vægt på, at der ikke var betaling for ophold på arealet, og at ophold på pladsen erfaringsmæssigt var under 24 timer, samt at det var fastlagt ved skiltning at opholdet ikke måtte få karakter af camping (f.eks. at det ikke er tilladt at lægge tæpper på jorden og at hegn, markiser, borde og stole skal pakkes ned for natten).

3.2.2. Øvrig relevant lovgivning

Planloven

Etablering af autocamperpladser i tilknytning til lystbådehavne kan kræve kommuneplantillæg og lokalplan, såfremt kommunen som planmyndighed vurderer, at det ikke kan rummes inden for gældende planlægning, eller det er nødvendigt med ny planlægning for anvendelsen.

Hvis arealet er landzone, forudsætter udlæg af areal til parkering, herunder for autocampere, som udgangspunkt landzonetilladelse, medmindre der er tale om eksisterende parkeringsarealer, og der ikke bliver tale om en campingplads.

Kommunen er landzonomyndighed. Planklagenævnet er klagemyndighed.

Naturbeskyttelsesloven, EU's naturbeskyttelsesdirektiver, skovloven m.v.

Hvis havnearealet er omfattet af strandbeskyttelseslinjen, forudsættes normalt Kystdirektoratets dispensation til at opsætte anlæg til at understøtte autocampister, f.eks. ladestandere, affaldsbeholdere, opslagstavler, ændret belægning eller lignende. Det forudsætter ikke Kystdirektoratets dispensation at reservere et parkeringsareal på en havn til parkering af autocampere ved almindelig skiltning.

Se i øvrigt afsnit 3.1.4 ovenfor.

Kystdirektoratet er tilsynsmyndighed for bestemmelserne om strandbeskyttelseslinjen og klitfredningen og kan dispensere fra forbuddet mod ændringer i tilstanden af de beskyttede arealer. Miljø- og Fødevareklagenævnet er klagemyndighed.

3.3. Bondegårdscampering

3.3.1. Undtaget fra campingreglementets regler

Campingvejledningen beskriver bondegårdscampering som udlejning af et mindre areal i tilknytning til en beboelsesbygning på en landbrugsejendom med henblik på feriegæsters opstilling af maksimalt tre campingenheder. Udlejningen skal være et supplement til landbrugsdriften. Bondegårdscampering omfatter alene telte, campingvogne, autocampere og lignende transportable campingenheder.

Autocampere kan benytte sig af bondegårdscampering.

Bondegårdscampering er undtaget fra campingreglementets regler¹⁶, og bondegårdscampering som udlejningsvirksomhed kan således foregå uden en forudgående udlejningstilladelse fra kommunen, hvis man opfylder de nævnte kriterier nævnt umiddelbart ovenfor.

Der således mulighed for at etablere bondegårdscamping i henhold til campingreglementets undtagelsesbestemmelse og dermed imødekomme et ønske fra autocampere om at campere på mindre pladser.

Anden relevant lovgivning i relation til bondegårdscampering skal dog også være opfyldt, jf. afsnit 3.3.2 nedenfor.

Kommunen er tilsynsmyndighed. Planklagenævnet er klagemyndighed.

¹⁶ Jf. 1, stk. 10, nr. 3 i campingreglementet.

3.3.2. Øvrig relevant lovgivning

Planloven

Hvis et areal i tilknytning til en beboelsesbygning på en landbrugsejendom anvendes kortvarigt til autocampering (dvs. under 6 uger), kræver det ikke landzonetilladelse.¹⁷ Hvis der er tale om tilbagevendende anvendelse af arealet til autocampering, kræves landzonetilladelse, selv om det er under 6 uger. Det er den ændrede anvendelse af arealet, der kræver landzonetilladelse, og således ikke parkering af den enkelte autocamper i sig selv – medmindre autocamperen opstilles permanent og dermed må sidestilles med en bygning.

Kommunen er landzonemyndighed. Planklagenævnet er klagemyndighed.

Naturbeskyttelsesloven, EU's naturbeskyttelsesdirektiver, skovloven m.v.

Anvendelse af et areal til bondegårdscampering forudsætter Kystdirektoratets dispensation, hvis det sker på arealer, der er omfattet af strandbeskyttelseslinjen eller klitfredning. Det samme gælder for eventuelle anlæg, der opsættes for at understøtte anvendelsen af arealet til bondegårdscampering, f.eks. skraldespande, borde, bænke, bålpladser mv.

Se i øvrigt afsnit 3.1.4 ovenfor.

Kystdirektoratet er dispensationsmyndighed. Miljø- og Fødevarerklagenævnet er klagemyndighed.

3.4. Ophold på parkeringsarealer og veje

3.4.1. Færdselslovens regler om parkering

Færdselslovens regler om parkering gælder for al færdsel på vej, som benyttes til almindelige færdsel af en eller flere færdselsarter.

Hvis færdselsloven finder anvendelse på et areal, skal man ved hensættelse af sin autocamper overholde færdselslovens almindelige standsnings- og parkeringsregler¹⁸. Hvis en autocamper er hensat i overensstemmelse med disse regler og evt. lokalt fastsatte parkeringsrestriktioner, er der intet i færdselsloven, som begrænser køretøjets adgang til at forblive hensat (parkeret). Det er i den forbindelse underordnet, om hensættelsen sker på kørebanen langs med kantstenen, på en parkeringsplads, på en rastepads, på et havneareal, ved museer, på en samkørselsplads mv. Det afgørende er, om færdselsloven finder eller ikke finder anvendelse.

3.4.2. Fastsættelse af lokale parkeringsbestemmelser

For så vidt angår spørgsmålet om, hvem der kan fastsætte parkeringsbestemmelser for et givent areal og efter hvilke regler, er den afgørende sontring, hvilken vejretlig status arealet har.

For offentlige veje og private fællesveje i by og bymæssigt område kan vejmyndigheden – dvs. kommunerne for kommuneveje og private fællesveje og Vejdirektoratet for statsveje – med politiets samtykke fastsætte parkeringsbestemmelser¹⁹.

Vejmyndigheden kan eksempelvis træffe bestemmelse om, at parkeringspladser skal være forbeholdt en given køretøjstype, bestemmelser om parkeringsforbud evt. i et givent tidsrum, bestemmelser om

¹⁷ Se Vejledning om landzoneadministration, bl.a. afsnit 1.2.2 om bagatelgrænser for ændret anvendelse. Det fremgår også af Planklagenævnets praksis, se f.eks. [Planklagenævnets afgørelse](#) af 12/6 2022, sag 22/03723.

¹⁸ Disse regler fremgår af lovens §§ 28-29.

¹⁹ Samtykkekravet følger for så vidt angår offentlige veje af færdselslovens § 92, stk. 1 og for så vidt angår private fællesveje i byer af privatvejslovens § 57, stk. 2, jf. færdselslovens § 92, stk. 1.

tidsbegrænset parkering m.v. Vejmyndigheden vil dermed kunne bestemme, såfremt politiet giver samtykke dertil, at en parkeringsplads skal være forbeholdt eksempelvis autocampere, og kan f.eks. bestemme, at parkering er forbudt fra kl. 23.00 til kl. 7.00. Bestemmelsen markeres ved skiltning ved parkeringspladsen.

En sådan skiltning kan medvirke til, at der ikke foregår camping på arealer, der reelt er indrettet til parkering og ikke til camping.

Sådanne bestemmelser skal sagligt begrundes i lovlige hensyn. Dette vil typisk være færdselsmæssige hensyn, herunder hensyn til færdselsreguleringen, færdselsafviklingen og færdselssikkerheden.

Herudover kan der tillige varetages hensyn af mere almen karakter, så som f.eks. sikkerhedsmæssige hensyn i bred forstand, miljømæssige hensyn og hensyn til lokale næringsdrivende²⁰.

Parkeringsbestemmelserne skal som udgangspunkt afmærkes lokalt (eksempelvis ved færdselstavler eller afmærkning på selve vejen) i henhold til reglerne i bekendtgørelse om vejafmærkning og bekendtgørelse om anvendelse af vejafmærkning. Sådan afmærkning betegnes også autoriseret afmærkning.

I visse tilfælde kan vejmyndigheden i stedet for ved afmærkning fastsætte parkeringsbestemmelser i en lokal bekendtgørelse, som skal offentliggøres på kommunens egen hjemmeside samt Vejdirektoratets hjemmeside. Vejmyndigheden kan dog ikke fastsætte indskrænkende parkeringsbestemmelser for autocampere (under 3.500 kg) i en bekendtgørelse.

Hvad angår *private fællesveje i by og bymæssigt område*, kan grundejerne også søge om kommunens og politiets tilladelse til at etablere parkeringsforanstaltninger. En sådan tilladelse skal meddeles, hvis det vurderes, at der ikke er almene offentligretlige hensyn, der taler imod foranstaltningen. Om den offentligretlige tilladelse i øvrigt kan udnyttes, er et privatretligt spørgsmål.

For så vidt angår *private fællesveje på landet og private veje*²¹ har vejmyndigheden ingen kompetence til at træffe færdselsmæssige bestemmelser.

Hvis en vejejer af en privat fællesvej på landet eller en rent privat vej ønsker at fastsætte en færdselsregulering, f.eks. parkeringsregulering med *autoriseret* afmærkning underlagt offentligretlig håndhævelse i henhold til færdselslovens regler, kræver det politiets samtykke.

Politiets samtykke til afmærkningen og den færdselsregulering, som afmærkningen er en angivelse af, har alene karakter af en offentligretlig tilladelse. Tilladelsen er således et udtryk for, at politiet ikke vil modsætte sig ejerens ønske om regulering, men det er i øvrigt et privatretligt spørgsmål, om tilladelsen kan udnyttes. Om tilladelsen kan udnyttes vil altså f.eks. afhænge af, om der foreligger vejretsaftaler, servitutter eller lignende, som begrænser vejejers adgang til at fastsætte færdselsmæssige bestemmelser.

Det kræver ikke politiets samtykke, hvis en vejejer af en privat fællesvej på landet eller en rent privat vej ønsker at regulere færdslen med *uautoriseret*²² afmærkning. Politiet kan dog, hvor færdselsmæssige grunde taler for det, forlange sådan afmærkning fjernet.

²⁰ Dette følger af færdselslovens § 92, stk. 1, nr. 1. Vurderingen af, hvilke hensyn der kan varetages, bygger på lovforarbejder og retspraksis, og gælder kun offentlige og private fællesveje i by og bymæssigt område. Se særligt s. 43: [Rapport 27 juni 2013.pdf \(justitsministeriet.dk\)](#)

²¹ Jf. definitionen af "private veje" i afsnit 2.

²² Inden for færdselslovgivningen betegnes den vejafmærkning, som følger vejafmærkningsbekendtgørelsens regler som "autoriseret afmærkning", mens en afmærkning, som ikke følger vejafmærkningsbekendtgørelsen, betegnes som "uautoriseret."

Færdselsregulerende foranstaltninger på disse veje afmærket med uautoriseret afmærkning vil efter omstændighederne kunne blive håndhævet af politiet i medfør af mark- og vejfredslovens § 17 eller naturbeskyttelseslovens § 89 i f.eks. skove.

For så vidt angår private fællesveje - både i by og på landet - og rent private veje, bemærkes det, at parkeringsbestemmelser også vil kunne være fastsat og blive håndhævet på et privatretligt grundlag i henhold til reglerne i bekendtgørelse om indgåelse af visse aftaler om parkering og udstedelse af kontrolafgifter på private parkeringsområder. Dette er kendetegnet ved brugen af de sorte parkeringstavler, og hvor håndhævelsen varetages af private parkeringsselskaber. En sådan privat parkeringsordning kan for private fællesveje i by alene etableres med tilladelse fra vejmyndigheden og politiet.

Håndhævelse af færdselslovens regler om standsning og parkering samt lokalt fastsatte parkeringsbestemmelser afmærket med autoriseret afmærkning eller fastsat i en lokal bekendtgørelse varetages af politiet og evt. et kommunalt parkeringskorps eller Færdselsstyrelsen for statsvejene.

3.4.3. Vejlovgivningens bestemmelser om særlig råden over vejareal på offentlige veje og privat fællesveje i byer og bymæssigt område

Det kræver vejmyndighedens tilladelse at anbringe materiel, løsøregenstande som f.eks. campingstole, borde, grill og lignende varigt eller midlertidigt på offentlige veje.

Bestemmelsen er udtryk for en anerkendelse af vejmyndighedens ejendomsret til vejarealet. Den skal først og fremmest sikre, at vejarealet kan anvendes til trafikale og andre alment anerkendte formål. Reglerne omhandler den særlige - altså ikke trafikale - råden over vejarealet. Reglen er i praksis med til at understøtte, at opholdet ikke får karakter af camping.

Hvis man f.eks. i forbindelse med en parkering af en autocamper ønsker at opstille bord- og bænkesæt, grill, opslåede fortelte eller andre større indretninger o. lign. på det offentlige vejareal, skal man formelt søge vejmyndigheden om tilladelse, før man påbegynder disse aktiviteter. Vejmyndigheden kan udstede påbud om fjernelse af genstande mv., hvis disse er anbragt på vejarealet uden tilladelse, og der ikke efterfølgende kan meddeles tilladelse.

I privatvejsloven findes tilsvarende bestemmelser for private fællesveje i by og bymæssigt område.

Læs også afsnit 3.1.2 ovenfor om camping på parkeringsarealer.

3.4.4. Øvrig relevant lovgivning

Planloven

Hvis arealet er landzone, forudsætter anvendelse af et areal til parkering af autocampere som udgangspunkt landzonetilladelse, medmindre der er tale om eksisterende parkeringsarealer, og der ikke bliver tale om en campingplads.

Hvis et areal anvendes kortvarigt til autocampering (dvs. under 6 uger), kræver det ikke landzonetilladelse. Hvis der er tale om tilbagevendende anvendelse af arealet til autocampering, kræves landzonetilladelse, selv om det er under 6 uger. Det er den ændrede anvendelse af arealet, der kræver landzonetilladelse, og således ikke parkering af den enkelte autocamper i sig selv – medmindre autocampere opstilles permanent og dermed må sidestilles med en bygning.

Kommunen er landzonemyndighed. Planklagenævnet er klagemyndighed.

Campingreglementet

Campering i overensstemmelse med campingreglementets regler vil som udgangspunkt betyde, at det skal ske på en campingplads²³ med en forudgående meddelt udlejningstilladelse fra kommune. Ifølge campingreglementet er kommunen tilsynsmyndighed, og det er op til kommunen at vurdere, om et areal – herunder en autocamperplads – reelt set udlejes til camping uden en påkrævet tilladelse efter campingreglementet. Når en kommune bliver opmærksom på et muligt ulovligt forhold, har kommunen pligt til at søge det ulovlige forhold lovliggjort, med mindre der er tale om forhold af ganske underordnet betydning²⁴, jf. afsnit 3.1.3 ovenfor.

3.5. Ophold på grønne arealer, f.eks. strande, i skove og parker samt ved museer, naturcentre o. lign. og på naturområder

3.5.1 Mark- og vejfredsloven m.v.

Mark- og vejfredsloven indeholder dansk rets hovedregel om færdsel på anden mands ejendom.

Det følger af mark- og vejfredslovens § 17, stk. 1, at ”Den, som uden ejerens tilladelse eller anden hjemmel færdes på anden mands grund eller som færdes ad en privat vej, hvor det ved færdselstavle eller andet lovligt opslag er tilkendegivet, at færdsel eller færdsel af den pågældende art er forbudt, straffes med bøde”.

Naturbeskyttelseslovens adgangsregler²⁵ gælder for strande, skove, udyrkede arealer, klitfredede arealer og veje og stier i det åbne land. Adgangsreglerne modificerer reglen i § 17 i mark- og vejfredsloven og er et udtryk for, hvad en ejer, uanset om ejeren er offentlig, som f.eks. Naturstyrelsen eller kommunerne, en juridisk person, f. eks. fonde, eller personligt ejede, skal tåle på sine arealer.

Adgangsreglerne giver ikke adgang til færdsel med motorkøretøjer på strande, i skove, på udyrkede arealer og på klitfredede arealer. Men man må gerne køre med motorkøretøjer på veje og stier igennem strande, udyrkede arealer og klitfredede arealer, hvis vejene og stierne er egnede til færdsel med f.eks. et motorkøretøj, og det i øvrigt ikke er gjort forbudt, f.eks. gennem skilte, piktogrammer, fredninger o.a. – se også om parkeringsbestemmelser i afsnit 3.4.2.

For strande, som fra gammel tid har fungeret som en almen vej, gælder færdselslovens regler²⁶. (Læs desuden kort herom i afsnit 3.4). Det er f.eks. tilfældet ved Vejers, Løkken og på Fanø. Her er kommunerne myndighed efter privatvejsloven.

For øvrige grunde, som f.eks. dyrkede arealer, græsmarker/græsplæner, haver, parker mv. herunder indkørsler til de pågældende arealer, gælder mark- og vejfredslovens § 17. Dermed er udgangspunktet, at det kræver grundejers tilladelse til at køre og parkere for f.eks. autocampere på disse arealer.

²³ Visse former for camping er undtaget fra campingreglementets regler. Disse fremgår af § 1, stk. 10 og omhandler spejderlejre, primitive overnatningssteder i sheltere, bondegårdsferie og festivals

²⁴ Læs mere i campingvejledningens afsnit 16 om kommunens tilsynspligt.

²⁵ Jf. naturbeskyttelseslovens kapitel 4 og bekendtgørelse nr. 852 af 27. juni 2016 om offentlighedens adgang til at færdes og opholde sig i naturen (adgangsbekendtgørelsen).

²⁶ Hvad der gælder for disse strande, se Transportministerens svar til Trafikudvalget 2010-11 på L 48 Spørgsmål 16 om lov om ændring af lov om private fællesveje, <https://www.ft.dk/samling/20101/lov-forslag/148/spm/16/svar/764050/931123.pdf>.

For så vidt angår *private fællesveje på landet* og *rent private veje* har vejmyndigheden ingen kompetence til at træffe færdselsmæssige bestemmelser, som det f.eks. er tilfældet i medfør lov om private fællesveje i byerne. Derimod kan en grundejer (privat eller offentlig) - i det omfang det ikke strider mod andre bestemmelser - give tilladelse til adgang i videre omfang end det, der følger af naturbeskyttelseslovens kapitel 4 og adgangs bekendtgørelsens § 25, stk. 2.

Det betyder, at en grundejer – uanset om denne er offentlig, f.eks. Naturstyrelsen eller kommunerne, er en juridisk person, f.eks. fonde, eller er personligt ejet - kan give lov til parkering på private veje igennem strande, klitfredede arealer, udyrkede arealer og i skove, hvis det ikke er i strid med andre bestemmelser eller regler (f. eks. hvis det fremgår af en fredning), og uden at det nødvendigvis fremgår af et parkeringsskilt. Grundejer kan dog ikke give tilladelse til camping, da det vil forudsætte en tilladelse fra kommunen efter campingreglementet, se afsnit 3.1 ovenfor.

En grundejer kan desuden f.eks. bestemme, at der på *private fællesveje på landet* og *rent private veje* i henhold til reglerne i bekendtgørelse om indgåelse af visse aftaler om parkering og udstedelse af kontrolafgifter på private parkeringsområder, se afsnit 3.4.2 ovenfor, kan fastsættes parkeringsbestemmelser om en parkeringsafgift, der er fastsat og bliver håndhævet på et privatretligt grundlag.

Private fællesveje på landet og *private veje* kan f.eks. være på parkeringspladser, ved besøgscentre i naturområder og på og ved strande. Her er der ofte tale om private veje, hvor kun ejeren kan beslutte, hvad der kan ske.

Man må som autocamper på de nævnte veje ikke indtage et vejareal til andet end kørsel og parkering. Derfor må man på parkerings- eller vejarealet ikke f.eks. opslå telte/fortelte, åbne teltlignende konstruktioner på taget, opstille bord- og bænkesæt, grill o. lign. eller andre større indretninger.

3.5.2. Øvrig relevant lovgivning

Planloven

Hvis arealet er landzone, forudsætter anvendelse af et areal til parkeringsplads for f.eks. autocampere som udgangspunkt landzonetilladelse, medmindre der er tale om eksisterende parkeringsarealer, og der ikke bliver tale om en campingplads.

Hvis et areal anvendes kortvarigt til autocampering (dvs. under 6 uger), kræver det ikke landzonetilladelse. Hvis der er tale om tilbagevendende anvendelse af arealet til autocampering, kræves landzonetilladelse, selv om det er under 6 uger. Det er den ændrede anvendelse af arealet, der kræver landzonetilladelse, og således ikke parkering af den enkelte autocamper i sig selv - medmindre autocamperen opstilles permanent og dermed må sidestilles med en bygning.

Kommunen er landzonemyndighed. Planklagenævnet er klagemyndighed.

Naturbeskyttelsesloven, EU's naturbeskyttelsesdirektiver, skovloven m.v.

Etablering af nye parkeringsarealer kan også kræve tilladelse efter anden lovgivning, f.eks. skal etablering af parkeringspladser ske i respekt for naturbeskyttelseslovens regler, herunder, beskyttelse af naturtyper som f.eks. § 3 natur, beskyttelseslinjer, fredninger mv.

Andre eksempler på regler, der kan være relevante i konkrete sager er miljømålsloven, EU's naturbeskyttelsesregler (Natura 2000, fuglebeskyttelsesdirektiv m.fl.), skovloven og museumsloven.

Arealer, der er omfattet af strandbeskyttelse eller klitfredning må ikke udlægges til parkeringsplads uden Kystdirektoratets dispensation.

4. Planlægning for arealer til autocampere

4.1. Planlovens regler om planlægning for arealer til autocampere m.v.

Kommuneplanlægning for campingpladser

Planloven regulerer arealanvendelsen. Det er kommunen, der i kommuneplanen fastlægger anvendelsen af arealer, herunder udlæg af arealer til ferie og fritidsformål og dermed også campingpladser. Det sker i form af retningslinjer og rammer for lokalplanlægningen.

Kommunens planlægning må ikke være i strid med de nationale interesser.²⁷

Der gælder særlige regler for planlægning i kystnærhedszonen. Der må kun inddrages nye arealer i den kystnære zone, hvis der er en særlig planlægningsmæssig eller funktionel begrundelse for kystnær placering.

For planlægning for arealer til ferie- og fritidsanlæg i kystnærhedszonen gælder herudover, at anlægene skal lokaliseres efter sammenhængende turistpolitiske overvejelser og kun i forbindelse med eksisterende bysamfund eller større ferie- og fritidsbebyggelse. Dette gælder også i udviklingsområder. Kystnærhedszonen er en ca. 3 km bred zone, som er konkret fastlagt i planloven.

Uden for kystnærhedszonen gælder planlovens almindelige principper for arealanvendelse. Et af de grundlæggende principper er, at der ikke skal ske spredt bebyggelse i det åbne land. Også her er det derfor udgangspunktet, at udlæg af nye arealer til ferie- og fritidsformål, herunder etablering af nye campingpladser, skal placeres i forbindelse med eksisterende bysamfund eller større bebyggelse.

Lokalplanlægning

Udlæg af nyt areal til campingplads eller udvidelse af eksisterende campingplads vil som udgangspunkt forudsætte lokalplanlægning.

Om lokalplanlægning henvises til *Vejledning om lokalplanlægning*.²⁸

Planlovens landzonebestemmelser

I landzone kræves som udgangspunkt landzonetilladelse fra kommunen til udstykning, byggeri og ændring i anvendelsen af bestående bebyggelse og ubebyggede arealer. Hovedformålet er at forhindre spredt bebyggelse i det åbne land. Områder i landzone skal således som udgangspunkt friholdes for anden spredt bebyggelse m.v. end den, der er nødvendig for driften af landbrug, skovbrug og fiskeri.

Udlæg af nyt areal til campingplads i landzone kræver landzonetilladelse, medmindre kommunen har valgt at give bonusvirkning i lokalplan for anvendelsen. Det betyder, at lokalplanen erstatter den ellers nødvendige landzonetilladelse.

Udlæg af arealer til parkeringsformål, herunder til parkering for autocampere kræver landzonetilladelse.

Kortvarig parkering uden for udlagte parkeringspladser anses ikke som ændret anvendelse, og kræver derfor ikke landzonetilladelse.

²⁷ Jf. planlovens § 29, stk. 1. De nationale interesser fremgår af [Oversigt over nationale interesser i kommuneplanlægning, Plan- og Landdistriktsstyrelsen 2023](#).

²⁸ VEJ nr. 9922 af 28/09/2009. Se på Retsinformation: <https://www.retsinformation.dk/eli/retsinfo/2009/9922> eller på Planinfo.dk: [https://planinfo.dk/Media/637915963709392540/vejledning_om_lokalplanlaegning_hwu%20\(1\).pdf](https://planinfo.dk/Media/637915963709392540/vejledning_om_lokalplanlaegning_hwu%20(1).pdf)

Hvis der er tale om tilbagevendende anvendelse af et areal til autocampering, kræves landzonetilladelse, selv om det er under 6 uger. Det er den ændrede anvendelse af arealet, der kræver landzonetilladelse, og således ikke parkering af den enkelte autocamper i sig selv - medmindre autocamperen opstilles permanent og dermed må sidestilles med en bygning.

Sammenfatning

Kommunerne har mulighed for at planlægge for etablering af campingpladser og udvidelse af eksisterende campingpladser. Kommunen har desuden mulighed for at planlægge for arealer til parkeringsformål og for i landzone at meddele landzonetilladelse hertil ud fra en afvejning af de hensyn, der ligger bag planlovens landzoneregler.

5. Information til autocampere

Til brug for dig, der fører en autocamper, er her i kort form beskrevet hovedregler for camping og parkering. Vær altid opmærksom på lokal skiltning m.v.

Med mindre andet fremgår af skiltning eller regler, så er en autocamper omfattet af de samme regler, som gælder for motorkøretøjer det pågældende sted.

Campingpladser

Du må campere, herunder f.eks. opstille bord- og bænkesæt m.v. og overnatte på en campingplads på linje med andre campinggæster på campingpladsen.

Lystbådehavne

Du må campere, herunder f.eks. opstille bord- og bænkesæt m.v. og overnatte, hvis der er tale om en campingplads. At der er tale om en campingplads på eller i tilknytning til lystbådehavnen, vil i givet fald fremgå tydeligt af skilte eller anden form for markering på pladsen.

Du kan som autocamper parkere på arealer ved en lystbådehavn som på andre parkeringspladser, hvis der ikke er opsat skilte med parkeringsforbud. Reglerne for parkering er beskrevet i afsnittet nedenfor om ”Veje og parkeringsarealer i byer og bymæssigt område.”

Veje og parkeringsarealer i byer og bymæssigt område

I byer og bymæssigt område kan du som autocamper køre og parkere på alle veje, så længe du overholder færdselslovens generelle regler for kørsel og parkering med motorkøretøjer. Det er også tilladt at hvile sig i autocamperens sovekabine.

Er der derimod etableret særskilte regler for motorkørsel og parkering det konkrete sted, så skal du rette dig efter dette. Reglerne kan enten ske gennem en lokal parkeringsbekendtgørelse²⁹ (udarbejdet af vejmyndigheden med samtykke fra politiet), som man skal kende, eller gennem skiltning på stedet.

Skiltning kan rette sig f.eks. mod tiden man må parkere eller arten af køretøjet. Dvs. at hvis det f.eks. er angivet, at man ikke må parkere i tidsrummet fra kl. 23.00 – 7.00, skal dette respekteres.

Det er ikke tilladt i forbindelse med en parkering af en autocamper eller andre motorkøretøjer at opstille bord- og bænkesæt, grill, opslå fortelte, o. lign, uden at have søgt vejmyndigheden om tilladelse.

Grønne arealer, f.eks. strande, skove og parker og i andre naturområder

Kørsel og parkering med motorkøretøjer på private fællesveje på landet og rent private veje er tilladt, med mindre det er gjort forbudt.

Autocampere må som andre motorkøretøjer som udgangspunkt hverken køre eller parkere på strande, i skove og parker, ved naturcentre o. lign. og i naturområder, med mindre motorkørsel er gjort tilladt.

Motorkørsel på strande er dog tilladt, hvor det fra gammel tid har været tilladt, fordi stranden har været en almen vej. Det gælder f.eks. ved Vejers og Løkken og på Fanø.

²⁹ Man kan søge parkeringsbekendtgørelser via dette link: [Love og regler | Vejdirektoratet](#)

Det er ikke tilladt i forbindelse med en parkering af en autocamper eller andre motorkøretøjer at opstille bord- og bænkesæt, grill, opslå fortelte, opslå tagluer, som muliggør overnatning o. lign, uden at det er tilladt, enten gennem skiltning eller anden form for meddelt tilladelse fra grundejeren.